

ရွှေညာမေချို

အချစ်ဘယ်မှာ

အပိုင်း (၁)

မြစ်ရေပြင်က တိုက်ခတ်လာသော လေတို့သည် အေးစက်ခြင်းမရှိ ပူလှလျှောက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လေတိုက်တိုင်း တဖျတ်ဖျတ်နှင့် အချင်းချင်း ရိုက်ခတ်နေသော ပင်ညောင်ရွက်သံ တို့သာ ကြီးစိုးနေသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်ကြသေးပါ။

မောင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေနိုင်လွန်းသည်။ တိတ်ဆိတ်နေမှုကြီး ပျောက်သွားဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ စကားစရမည်။ မောင်ပြောလာသည် အထိ စောင့်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မပဲ စကားစသင့်သလား။

မောင်သည် မြစ်ရေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေမြဲထင်သည်။

အခု ကျွန်မကို ကျောခိုင်းရပ်နေသော သူသည် ကျွန်မ စတင်သိခဲ့သော မောင်မှ ဟုတ်ရော ဟုတ်ပါလေစ။

အင်းလေး ... ကြာခဲ့ပြီပဲ မောင်ဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေး မဟုတ်သလို ကျွန်မကလည်း ဟိုအရင်လို တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလေး မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော အရွယ်သို့ ဆိုက်ရောက်နေကြပြီလေ။

တက္ကသိုလ်ဆိုသော ဧရိယာနယ်မြေကို ခြေချမိသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မ စိတ်ထဲ အလိုလို ပျော်ရွှင်မိသည်။

အဝင်တံခါးဝမှာပင် တမာရနို့တို့က ဆီးကြိုနေသည်။ မိန်းလမ်းမ ဝဲယာ

ခုံပြာတန်းလေးများ ပေါ်တွင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုနှင့် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့သည်လည်း ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်နေမည် ထင်သည်။ တက္ကသိုလ်ဆိုသော အရာသည် ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ဘေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ အစ်ကိုအစ်မများ လှလှပပကြွကြွရွရွလေး ကျောင်းသွားကြသည်ကို မြင်ရင် ကျွန်မလည်း သူတို့လို သွားချင်လာချင်လာသည်။

သူတို့ပြောသော ကျောင်းတော်ကြီးဆီသို့ ခြေချခွင့် ရချင်မိခဲ့သည်။ ထိုကြောင့်လည်း ဆယ်တန်းအောင်အောင် ကျွန်မကြိုးစားခဲ့သည်။ အခုတော့ ကျွန်မဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝခဲ့လေပြီ။

"ဟဲ့ ... သဒ္ဒါ နင်ကျောင်းအပ်ဖို့ မှတ်ပုံတင်တွေရော ပတ်စပို့ပုံတွေရော အစုံပါရဲ့လား ဖောင်မှာ မိဘမှတ်ပုံတင်တွေရော မွေးသက္ကရာဇ်တွေရော အကုန်ထည့်ရမှာနော်"

"ပါပါတယ် ... မသက်ရဲ့ သဒ္ဒါ ညကတည်းက အကုန်အိတ်ထဲ ထည့်ထားပြီသားပါ"

"အေးပါ ... အေးပါ ... ပါရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ ကျောင်းက ပထမဆုံး ရက်ဆိုတော့ အပ်ရတာ မလွယ်ဘူးအေ့ ... တိုးရငွေရနဲ့ ဒီကြားထဲ စာရေးမတွေက ထဟောက်ချင်ကြသေးတာ ငါတို့တော့ သူတို့ကို ကြောက်နေရတယ်ဟေ့ ... "

ကျောင်းပေါ်သို့ တစ်နှစ်ကြို ရောက်နှင့်နေသော မသက်က ကျောင်းအပ်ရင် ကြုံရမည့် အကြောင်းများကို ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ပြောရင်း ညည်းညူနေလေသည်။

တကယ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ပထမဦးဆုံး ကျောင်းအပ်ရက်မို့ လူတွေ အများကြီး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ဖောင်ယူစရာရှိတာရှိ ဖြည့်ဖို့ ထိုင်ခုံ

အလွတ်ကို ရှာရသေးသည်။

ထိုင်ခုံတွေမှာ လူတွေအပြည့်နှင့်။ နောက်တော့ ကောင်လေးတစ်သိုက် ထသွားလေသည်။ သူတို့ ထသွားသော နေရာကို အလျင်အမြန်ပဲ ထိုင်လိုက်ပြီး နေရာယူလိုက်မိသည်။ လေးထပ်ဆောင် အတွင်းတွင် ဆူညံနေသည်။

ကိုယ်လို သူလို လူများ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ကျွန်မတို့မှာ အတွေ့အကြုံရှိသော မသက်တစ်ယောက် ပါလာလို့ တော်သေးသည်။

ဖောင်မှာ ဖြည့်စရာရှိတာ ဖြည့် မသိတဲ့ နေရာတွေဆို ဘယ်လိုထည့်လို့ ထည့်ရမှန်းမသိ။ ဒီလိုပဲ ကွက်လပ်ထားပြီးမေးမြန်းရသေးသည်။ လိုအပ်သည်များ ထည့်ဖို့ မိမိတို့ ယူရာမေဂျာဌာနကို ပြေးရပြန်သည်။ Module name တွေ မသိလို့ ပြေးရသည်လေ။ နောက် အားလုံးဖြည့်စရာရှိတာ ဖြည့်ပတ်စပို့ပုံကပ် စာရေးမဆီ စာစစ်သွားရသေးသည်။ နောက် ငွေသွင်းရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ရပြန်သည်။ ဟူး ... ပထမရက်နှင့်ကို ချေးပြန်ချင်လာသည်။ ငွေသွင်းသော နေရာတွင်လည်း လူတွေအပြည့် ။

ဒီလိုပုံစံသာဆို ဒီနေ့တစ်နေ့နှင့် ကျောင်းအပ်တာပြီးပါ့မလား...။

ကျောင်းအပ်တာတော့ ပြီးသွားပြီ။ ဗိုက်ထဲမှာလည်း စစ်တိုက်နေလေပြီ။

ကိုယ့်အလှည့် ကျော်သွားမှာစိုးလို့ အစားလည်း သွားမစားမိလိုက်။ ကျောင်းအပ်ရသည် မှာလည်း အတော်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်။

ပထမဆုံး ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲ ဝင်ရသည်မို့လားမသိ စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။ နောက် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လည်း ရလိုက်သည်။ သူတို့ နာမည်က အေမီနဲ့ ကေသီ။ သူတို့က အမြွှာဖြစ်ပြီး ကေသီက အကြီး အေမီက အငယ်ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးရက်မို့ စာတော့ သိပ်မသင်ဖြစ်သေး။

ဆရာမနှင့် အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ကြရင်း ကိုယ့်သင်ရမည့် ပညာရပ် အကြောင်းကို အကျဉ်းမျှ ပြောပြသည်။

ဆရာမပြောသည့် အကြောင်းအရာများသည် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည် မို့ အားလုံး စိတ်ဝင်တစား ငေးမောနားထောင်နေကြသည်။ ထိုစဉ် ...

"ဆရာမ" ဆိုသော အသံကြောင့် တစ်ခန်းလုံးရဲ့ အကြည့်တွေက အခန်း ပေါက်ဝဆီသို့ ရောက်မိကြသည်။

ကောင်လေး တစ်ယောက်ပါ။ သူပုံစံက ထူးခြားသည်လည်း မဟုတ်ပါ။

သာမန်ထက် ထူးကဲလွန်းနေသည်က အခြား ကျောင်းသားများထက် ဝတ် ပုံ ဆန်းနေခြင်းသာ။

သူ့အတန်းထဲ ရောက်တော့ နေရာလိုက်ရှာကြည့်နေပုံ ရသည်။ အတန်း အားလုံးက လူပြည့်နေသည်။ သူ ဘယ်နေရာ ထိုင်ရပါ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် အကြည့်ခဏဆုံစဉ် အမူအရာဖြင့် ဒီမှာ ထိုင်ပါလား ဟု ကျွန်မ ခေါ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မတို့ခုံက သုံးယောက် ရှိသေးသည်မ လား။ သူ အခြားနေရာမှာလည်း ထိုင်လို့ရမှာ မဟုတ်တာကြောင့် ခေါ် လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ဆိုတာက ငယ်ငယ်က တက်ခဲ့သော စတိတ်ကျောင်းလို နေရာဒေသ သီးသန့် ခွဲခြားထားခြင်းတော့ မရှိပါလေ။ ဒီလိုပဲ ကြုံရာမှာ ဝင်သင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အခု ဒီနေ့က ဒီနေရာက ကိုယ့် နေရာဖြစ်နေချင် ဖြစ်နေပေမဲ့ နောက်နေ့ သူများနေရာလည်း ဖြစ်သွား နိုင်သည်။

စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ထိုင်ခြင်းမဟုတ်ကြပေ။ ဒါက လွတ်လပ်သော ကျောင်းသားစတိုင်နှင့် ဒီနေရာမှာ ပုံသေကားကျ ထိုင်ရမည်လို့လည်း မည်သူကမှ ကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိပေ။ ထိုဟာကလည်း စတိတ်ကျောင်း နှင့် တက္ကသိုလ်ဆိုသော ဝေါဟာရ နှစ်ခုကြားက ကွဲပြားခြားနားမှုပင် ဖြစ် ပေသည်။ တိတ်ကျောင်းမှာက ဆရာများ၏ ထိန်းကွပ်မှုအောက်မှာပဲ ရှိ သည်။ တက္ကသိုလ်မှာက အဲဒီလို မဟုတ် မိမိဘာသာ ဘယ်အရာက

ကောင်းသည် ဆိုးသည်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဝေဖန်သုံးသပ်နိုင်ရမည့် အရွယ် ဖြစ်နေလေပြီ။ ဆရာများလည်း နေရာတကာ လိုက်ပြောဆိုနေရမည့် ကလေးအရွယ်တွေမှ မဟုတ်ကြတော့တာ။ ဒီတော့ ဘယ်နေရာထိုင်ထိုင် အဓိကက စာရဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုပဲ အရေးကြုံလာရင် ယောက်ျားလေး နှင့် မိန်းကလေး တွဲထိုင်ရမှာပဲ။

အတန်းချိန်တွေ တစ်ချိန်ပြီးသာ တစ်ချိန် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ထိုကောင် လေး နာမည်က ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲ ဆိုတာ ကျွန်မတို့ မသိရသေး။ သူက စကားနည်းတာလား မာနကြီးတာ လားတော့ မပြောတတ်။ လုံးဝမှပင် စကားမပြောပေ။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကသာ အတန်းတစ် ချိန်နားရင် နားသည့် အလျောက် ပေါက်ပေါက်ဖောက်အောင် ပြောနေခဲ့ သည်။ သူကတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေသည်။ သူ ကြည့်ရတာ စာဂျိုပိုးလေး ထင်ပါရဲ့။

"ဟိတ် ... ဒီမှာ ဒီမှာ ကိုအုတ် ငါတို့ RC သွားမလို့ နင်လိုက်ဦးမလား"

နာမည်လည်း မသိတော့ ခေါ်ရပြောရမေးမြန်းရတာ ခက်လိုက်ပါဘိ။ နင့် နာမည်က ဘယ်သူလဲလို့ မေးရအောင်လည်း အောက်လွန်းပါသည်။ တစ် တန်းတည်းနေတဲ့ အဖော်အချင်းချင်း ဖြစ်တာက တစ်ကြောင်း၊ ကြည့်ရတာ သူ့မှာ အဖော်မရှိတာလည်း တစ်ကြောင်းမို့လို့သာ ခေါ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မကို စွေစောင်းကြည့်နေသော သူပုံစံသည် အတော်ပင် အေးဆေး သည်။ လေးထောင့် ပါဝါမျက်မှန်လေး အောက်က အေးဆေးတည်ငြိမ်ခြင်း အသွင်ကို ဆောင်သော သူ့မျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ သပ်ရပ်ပီရိလှသော နှုတ်ခမ်း တစ်စုံ ၊ ဖြောင့်တန်းသွယ်လျသော နှာတံချွန်ချွန်တို့က သူ့ကို ယောက်ျားပီသ မှုထက် မိန်းမချော ချောသည်ဟု ဆိုလျှင်ပိုမှန်လိမ့်မည်။

"ဟိတ် နင့်ကိုခေါ်နေတာလေ မကြားဖူးလား"

"ဒီမှာ မိန်းကလေး ငါ့ နာမည်က ကိုအာမဟုတ်ဘူး လင်းဆွေ"

အလဲ့ သူက အစွယ်လေးနဲ့ပဲ။ လူကသာ အေးစက်စက်ပုံစံ ဆိုပေမဲ့ ဘု
ကန့်လန့် ကျမည့်ပုံ။

သဒ္ဒါ ဆိုသော ကျွန်မကလည်း အဲဒီလို ခပ်ချေချေ ပုံစံမျိုးဆို သိပ်စချင်
မိသည်။ ကိုယ့်အပေါ် လာရောတတ်တဲ့သူမျိုးကိုဆို သိပ်မကြိုက်။ အဟင်း
... ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကို စချင်စိတ် ဖြစ်နေမိသည်။

" ငါမှ နင့်နာမည် မသိတာ အဲတော့ ငါလည်း ခေါ်မိခေါ်ရာ ခေါ်လိုက်ရ
တာပေါ့ ဟဲ့ ... နင် ဗိုက်မဆာဘူးလား ငါတို့အတန်းချိန်က နေ့လယ် နှစ်
နာရီထိ ရှိတာနော် နင် နေနိုင်လို့လား"

အလကားနေ အလကား ကျွန်မက သူ့အတွက် စိတ်ပူနေပြန်သည်။

"မဆာပါဘူး ငါ့မှာ ထမင်းချိုင့်ပါတယ်"

ဟုတ်သားပဲ။ ဝင်လာကတည်းက သူ့လက်မှာ ထမင်းချိုင့် ဆွဲလာမိတာကို
သတိမထား မိလိုက်ဘူး။ ကျွန်မမှာတော့ သူ့အတွက် စိတ်ပူပေးမိတာတွေ
အလကား ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဘုကန့်လန့်ကောင်ကြီး တော့လား။

ဟွန်း ... သူကတော့ သူ့ စာအုပ်ကြီးကိုပဲ မျက်လုံးကြီး ဝင်သွားမတတ်
ကြည့်နေပြန်သည်။

"ကြည့် ... ကြည့် အဲဒီစာအုပ်ကြီးထဲ နင့်မျက်လုံးကြီး ဝင်သွားအောင်သာ
ကြည့်"

ဟု စိတ်ထဲကနေ ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

* * *

ကျွန်မတို့ ကျောင်းတက်ရက်လေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရက်တော်

ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီ။

သူလည်း ကျွန်မတို့နေရာမှာ မထိုင်တော့သလိုကျွန်မလည်း သူ့ကို ငေးကြည့်ခွင့်မရတော့ပေ။ သူသည်ကျွန်မတို့ နောက် ထောင့်ကျကျနေရာမှာသာ အမြဲတမ်း ဦးအောင် နေရာယူလေ့ရှိသည်။ ကျောင်းတက်စကထက် ပိုပြီး ဝေးကွာသွားလေသလား။ ကျွန်မကရော ဘာကို ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် စိတ်ခံစားချက်တွေ ရှိနေရတာလဲ။ အို ... တော်ပါပြီဟယ် ငါက ဘာကို ဘာကြောင့် စိတ်ခံစားချက် ရှိရမှာလည်း စကားတောင် တစ်ခါလေး ပြောဖူးတဲ့ ဟာကို ... သူ့ကို စချင်လို့သာ စိတ်က အမြဲ ထက်သန်နေတာ နေမှာပါ ။

အမှတ်မထင် ရွာချလာသော မိုးကြောင့် အခက်ကြုံရလေပြီ။ ဒီနေ့ကျမှ ထီးကလည်း ပါမလား။

အရေးထဲ ဆိုင်ကယ်ထဲ ရေဝင်သွားလို့ထင်သည် ဆိုင်ကယ်က စီးရင်း ထိုးရပ်သွားလေသည်။

တစ်ယောက်ယောက် အကူအညီ တောင်းရအောင်လည်း မိုးရွာနေတာဆိုတော့ သူတို့တောင် အလောသုံးဆယ် ပြေးလွှားနေကြသည်။

"ဟိတ် ... မကောင်းရင်လည်း သံရည်ကျိုစက်ရုံ ဖြစ်ဖြစ်သာ ပို့လိုက်"

"မီးခြစ် ငှားမယ် မီးခြစ် ငှားမယ် ဟားဟား ... "

အရေးထဲ ကူညီဖို့မပြောနှင့် အပြောင်အပြက်က ထူသွားကြသေးသည်။

" ဒီမိုးထဲ ဒီဆိုင်ကယ်နဲ့တော့ ငါ ရူးတော့မှာပဲ ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့ ... ဟင်း ... တွန်းသွားရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့"

ဆိုင်ကယ်ကို စီးသာ စီးတတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်အကြောင်း ဘာမှ နားမလည်သော ကျွန်မအဖို့ တွန်းသွားရုံက လွဲပြီးဘာများတတ်နိုင်မှာမလို့လဲ။

နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသလိုလို ခြေသံတစ်စုံ။

ဘယ်သူများပါလိမ့်။ လှည့်ကြည့်မိရင် ကောင်းမလား။

"မင်း ဆိုင်ကယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

အို ... သူပါလား။

"မသိဘူး စီးရင်နဲ့ ထိုးရပ်သွားတာပဲ ငါ့အထင် ရေဝင်သွားလို့ဖြစ်မယ်"

"ဖယ် ... ငါကြည့်ပေးမယ် ရော့ နင် ထီးကိုင်ထား"

"အင်း အင်း ... "

ဆိုင်ကယ်ကို ဟိုနှိုက် ဒီနှိုက် လုပ် စတန့်ကို နှိပ်၊ ဆိုင်ကယ်က စက်နှိုး သော်လည်း ခဏနိုးပြီး နောက်တော့ ပြန်ရပ်သွားသည်။ ဆိုင်ကယ်ကို ပြင် နေသော သူပုံစံသည် ဆိုင်ကယ်ကို နားလည် ကျွမ်းကျင်သော သူကြီးတစ် ယောက်လိုပင်။ ကျွန်မမှာတော့ သူ့ကို မိုးမစိုအောင် သူပေးထားသော ထီး လေးနှင့် ဆောင်ပေးထားရသည်။

သူသည် အရာတစ်ခုခုကို စေ့စပ်သေချာအောင် လုပ်တတ်သောလူမျိုး ဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ တစ်ခုခုကို လုပ်နေပြီဆို စိတ်ပါဝင်စား လုပ်တတ်သည် ကို လည်း အမြင်နှင့် ကြုံတွေ့နေကြပင်။ သူ့ စိတ်အဝင်စားဆုံးက စာဖတ်ခြင်း။

ဘာကြောင့်လဲဆို အားတဲ့အချိန်တိုင်း တွေ့လိုက်ပြီဆို စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အမြဲဖတ်နေ တတ်သည်။

"မင်း ဆီဂိတ်တံက မှန်သလား"

"မှန်တာပေါ့ ငါ့ဆိုင်ကယ်က အသစ်ကြီး ရှိသေးတဲ့ဟာကို"

ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် ပြန်ပြောမိလိုက်သည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ဒီဆိုင်ကယ်လေးက ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က ဖေဖေက လက်ဆောင် အဖြစ် ဝယ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

"ထိုးရပ်မှာပေါ့ ဆီမှ မရှိတော့တဲ့ဟာကို"

ဟုတ်လိမ့်မည်။ ကျွန်မ မနက်က ဆီထည့်ဖို့ မေ့လာခဲ့သည်။ ကျွန်မဟာ
လေ အရာရာကို မေ့လွယ် ပေါ့ဆလွယ်လွန်းပါသည်။ ဆိုင်ကယ် ပျက်လို့
တောင် ဆီရှိလား မရှိလား မစဉ်းစားမိ။

သေလိုက်ပါတော့ မိသဒ္ဒါရယ် ... နင်ဟာလေ လုံးဝကို ပေါ့ပြက်ပြက်ပဲ။
ကိုယ့်နဖူးကိုသာ ကိုယ့်လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်မိတော့သည်။

"ဟင့် ... အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုန်း ကျောင်းဂိတ်ဝထိ တွန်းသွားရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့
ဂိတ်ဝနားက ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆီရောင်းတယ် အဲဒီမှသာ ထည့်တော့"

မေ့လျော့တတ်သော ကျွန်မကို ဆူသလိုလိုအသံနှင့် သူပြောလေသည်။
ကျွန်မမှာတော့ ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပေါ့။

"အေးပါ ... နင် သွားရင် သွားတော့လေ အခုလို ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးပါ
ပဲ"

"ရပါတယ် ဆီဆိုင်နားထိ ငါပဲ တွန်းခဲ့ပေးပါ့မယ်"

မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ကယ်တွန်းနေရက်ကြီးနဲ့ ဘယ်မြင်
လို့ ကောင်းပါ့မလဲ

နောက်တစ်ခါသာ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ် ဆီရှိသလား မရှိဘူးလား ဆိုတာသာ
သေချာစစ်ဆေးကြည့် လူပြတ်တဲ့နေရာများ ပြတ်နေရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ"

"ငါမှ လူပြတ်တဲ့ နေရာမသွားတာ ဘာကိုဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုံး"

"ကျစ် ... မင်းဟာလေ စကားကို အဲဒီလိုပဲ ပြောရသလား လောကမှာ
ဘယ်အရာမှာ ကြိုတင်သိထားလို့ မရဘူးကွ ... တော်ပြီ တော်ပြီ မင်းကို ငါ
မပြောတော့ဘူး ပြောနေလို့လည်း ဒါတွေ မင်းနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ငါ့

ကိုထီးသာ ဆောင်းပေး ငါ့စာအုပ်တွေ ရေစိုခံလို့ မဖြစ်ဘူး"

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလည်းပြောရင်း ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းသွားလေသည်။ ကျွန်မမှာတော့ သူ့ကိုအမီ ထီးလိုက်ဆောင်းပေးရသည်။ သူက လူပုံစံကသာ ခပ်အေးအေးပုံစံမျိုးဆိုပေမဲ့ သူ့မှာ လူတစ်ယောက်ကို ကူညီတတ်သောစိတ် အရာရာကို ကြိုတင် တွေးတောတတ်သည့် စိတ်ကူးဉာဏ်တို့ အပြည့်ရှိသည်။ အခုလို လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို အပြစ်တင်သလို ဆုံးမတာမျိုး ကိုလည်း သဘောကျသည်။ တကယ်တော့ အဲဒီ လူတစ်ယောက်ကလည်း သူ ဖြစ်နေလို့ပေါ့။

အခုလို သူနှင့်အတူ မိုးရေထဲမှာ တစ်မိုးအောက်သော ထီးလေးကိုဆောင်းကာ အတူတူ အဓိပတိ လမ်းမကြီးပေါ် လျှောက်လှမ်းရခြင်းသည် အိပ်မက်ကမ္ဘာ ဆန်လွန်းသည်။ ထီးမလုံလို့ သူ ဆံစပေါ် တစ်စက်ချင်း ကျလာသော မိုးစက်ပေါက်တို့နှင့်အတူ သူသည် ကဗျာဆန်လွန်းနေသည်။

မိုးသည် ကျွန်မအတွက် မြတ်နိုးခြင်းတွေ ယူဆောင်လာပေးသလို သူသည် ကျွန်မအတွက် ကဗျာတွေကို ယူဆောင်လာပေးသော မိုးမင်းသားလေး ဖြစ်သည်။

မိုးရေစက်တို့ သီကာကြွရင်း
သူ့အတွက် ချစ်ချင်းကဗျာ
ရင်မှာရေးဖွဲ့ ဆိုတေးလိုက်မယ်
မိုးရေထဲက ချစ်သူဆီ

* * *